

elele.
e au
motiv
celor
it să
cite

a se
 din
 mind
 pus
 pe
 lor
 tăie-
 1983
 anul
 obiș-
 pri-
 at în
 căsă-
 ră la
 t di-
 tație
 opire
 e. În
 men-
 ex-
 sep-
 afa-
 eam
 acest
 pu-
 meri
 ac.

e
-
e
-

...
...
...
...
...

minute
erni-
in-
or-

la
buse
cest
in-
In
tan-
și
noi
plan
na-
con-
tare.
rgi-
rge-
d și
ecu-
ate-
atea
ică-
buie
iilor
ină.
unei
con-
atea
erea

e la
 stau
 și
 ului,
 per-
 azei
 ge-
 ore-
 gură
 gre-
 ale,
 gu-

1999

— CONTRIBUȚIE EXCEPȚIONALĂ LA ÎMBOGĂȚIREA SOCIALISMULUI ȘTIINȚIFIC

În gîndirea creatoare a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, care sînt găsăi o nouă şi strălucită ilustrare în Raportul prezentat la cel de-al XIII-lea Congres — problemele statului, ale evoluţiei sale, ale raporturilor sale cu societatea, ale relaţiilor organismelor politice şi ale acestora cu societăţile noastre ocupă un loc central. Căci lucrurile privind perfecţionarea activităţii statului în toate lăcrurile şi componentele sale sînt bune, în strategia originală a construcţiei socialiste iniţiată după secesiunea de la 1968, în concepţia de dezvoltare a grupului nostru, deosebită a statului socialist — ca principal organism menit să asigure înfăptuirea politicii partidului, realizarea programelor de dezvoltare ale ţării, apărarea independenţei şi suveranităţii sale. În acelaşi timp, în concepţia tovarăşului Nicolae Ceauşescu, problemele statului sînt abordate în legătură cu problemele generale ale societăţii, ale construcţiei socialiste şi realităţile concrete din ţara noastră. Principiul dialectic potrivit căruia statul este o categorie istorică determinată, care se trans-

formă pe măsura creșterii rolului din societate, din baza și suprastructură sa, transformări care angajează alt conținut și esența statului, ci și funcțiile acestuia, formele concrete prin care acționează pentru îndeplinirea acestor funcții. Într-o asemenea măsură, o asemenea profundă și așăzise exprimare în elaborarea de către tovarășul Nicolae Popa a unor teze, de mare însemnătate, ce înscriv cu contribuție prețioasă la îmbogățirea socialismului științific, a științei conducerii societății socialiste, în domeniul științelor politice și al științelor sociale.

Prin urmare, înțelegem că, în opinia lui, în prezent, în România, privind esența statului socialist actual ca stat al democrației muncitorești revoluționare, dialectica relației partid-stat în etapa actuală, unde, în soluționarea dilemei activității statului și democrației socialiste, s-a aplecat asupra resurselor XIX-lea, nu este decât o soluție temporară, problematică acestei concepții creatoare. Dezbateră de față și propune să reliefeze aceste aprecieri și idei, ci și necesitățile profunde care apar în prezent.

NICOLAE POPA, dr. IOAN VIDA, dr. OVIDIU TRĂȘEA, conf. univ. v.

Nicolae Popa: Tovarășul Nicolae Ceaușescu concepe problematica statului ca o parte inseparabilă a teoriei și practicii revoluționare. O asemenea problematică nu poate avea doar o însemnătate teoretică; ea nu constituie apanajul unui număr restrâns de specialiști, de „teoreticieni” care nu angajează practică teoriei latente a operei de construire a noii societăți.

[illegible]

Nicolae Popa : resterea rolului statului în actuala etapă și în perspectivă este indisociabil legată de dezvoltarea și modernizarea întregii activități economico-sociale a principiului centralismului în economie. Într-o societate în care societății noastre este de neconceput în afara îmbinării armonioase a activității drepturilor și obligațiilor, este necesară, în primul rând, o schimbare de mentalitate, care să facă posibilă prevenirea și eliminarea disfuncțiilor, dispozițiilor și contradicțiilor economice, culturale și sociale. În cadrul economiei naționale, ale căror efecte negative pot afecta satisfăcătoare și durabilă dezvoltarea, este necesară o schimbare de mentalitate, care să facă posibilă prevenirea și eliminarea disfuncțiilor, dispozițiilor și contradicțiilor economice, culturale și sociale. În cadrul economiei naționale, ale căror efecte negative pot afecta satisfăcătoare și durabilă dezvoltarea, este necesară o schimbare de mentalitate, care să facă posibilă prevenirea și eliminarea disfuncțiilor, dispozițiilor și contradicțiilor economice, culturale și sociale.

privă consiliilor oamenilor muncii prin planificarea economică-socială în concordanță cu prevederile planului național de dezvoltare unitară. Promovarea strictă și respectarea cerințelor principiului centralismului democratic de către toate unitățile economice și culturale constituie pentru etape de față condiții esențiale ale realizării marilor obiective fixate de Congresul al XIII-lea al administrator general al poporului național al Republicii Socialiste România și perfecționarea necontenit atribuțiilor în domeniul planificării, organizării și desfășurării activității economice și sferelor de activitate. Statul veghează ca fiecare unitate economică să-și îndeplinească în condiții de maximă eficiență sarcinile ce-i revin în planul național de dezvoltare. Conclucrarea armonioasă a tuturor acestor organisme, încadrarea statului în acest ansamblu de activități economice și culturale, reprezintă adevărate cheie de boltă a înțelegerii organizării social-politice românești.

Ioan Vădu : Sporiște volumului și în conținutul său, întrucât este o lucrare diversificată și amplificarea relațiilor economice impun, ca o legitate obiectivă, coordonarea, organizarea și conducerea unitară a activității economice și culturale.

al statului este organic legată de necesitatea conducerii unitare a întregii activități economico-sociale pe baza planului național unic.

Ovidiu Trăsnea : După cum arată tovarășul Nicolae Ceaușescu în perspectiva dezvoltării societății noastre, vocația noastră este, pe tot mai strînsă a activității partidului, statului și a celorlalte organisme sociale, aceștia fiind cei care procesează și transformă în activități concrete și voluntari socialiste și comuniste și în același timp, la o accentuare legitimă, prin însăși natura sa democratică, a rolului și funcțiilor statului în activitatea economică și culturală a întregii activități economico-sociale. Pentru că, așa cum este subliniat în Raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, „societatea trebuie să dispună în totdeauna de organisme centrale proprii care să asigure conducerea activității economico-sociale, să asigure aplicarea activității sociale, evitînd disproporțiile, soluționînd contradicțiile, asigurînd dezvoltarea armonioasă a tuturor sferelor lor economice, culturale, materiale și spirituale a poporului”.

De aici decurge necesitatea conșperării rolului crescut al statului în dezvoltarea unitară a activității economice și culturale în cadrul societății noastre, întrucât

Ioan Vida : În Raportul prezintă organizarea conștientă a societății și nedispărind nicodată din viața acesteia. Statul este, în acest caz, o instituție care asigură funcționare ale poporului, al ocrotirii de drept și legalității socialiste, al intereselor indivizilor, organizarea și dezvoltarea științelor juridice, al drepturilor și libertăților cetățenști. Nici în această ipoteză, statul nu este o entitate independentă de alte entități politice. Așadar, ceea ce se poate deduce din aceste aprecieri făcute în raport este că, în realitate, din celelalte documente adoptate

Nicolae Păcurar: Tendința generală, obiectivă, a evoluției noastre este dezvoltarea științelor și tehnicii. Afirmare tot mai puternică a acestor sarcini ce privesc organizarea și conducerea vieții economice-sociale, dezvoltarea învățământului, dezvoltarea științei și tehnicii, înlăturarea tuturor formelor de trai etc. Afirmarea sporiți a rolului statului democrației muncitorești, revoluționare în organizarea și conducerea activității economice a determinat conturarea unei funcții specifice a acestuia. Ca principal factor al organizării sociale, statul își perfecționează activitatea activităților economice și organizare științifică a societății, potrivit complexității și interdependenței diferitelor sectoare și activități economice, asigurându-le de forumul comunist este ca rolul statului, atât ca putere politică socială, cât și ca putere economică, administrator general al proprietății întregului popor și apărător al ordinii socialiste, va crește.

În acestă a în concepția Partidului nostru a cărei esență este generală, creșterea rolului statului reprezintă un proces dialectic, în cadrul căruia mutațiile sînt urmarea interacțiunii dintre activitatea statului și spațiul realităților economice și sociale, cit și în cel al experienței și activității organelor de stat. Căci, urmare, perfecționarea activității acestor organe este condiția pentru creșterea atribuțiilor organelor centrale și ale celor locale, după cum, pe de altă parte, ea trebuie să asigure dezvoltarea activității

[illegible]

Dar statul este, în același timp, administratorul întregii activități naționale, organizatorul întregii activități, social-utile care concurea la dezvoltarea societății. Într-o stare fundamentală în politica partidului. Nici în această ipostază el nu numai că nu poate fi aplicat, dar funcțiile sale nu pot fi nici ele, în mod direct, impotriva, sarcina sa este de a fi un administrator tot mai eficient al activității populorului, în așa fel încât să realizeze o dezvoltare economică, în condiții pentru afirmarea tot mai largă în viața societății a principiilor eticii și echității socialiste. Revelatorul este, în această privință, raportul prezentat în Raport potrivit căreia „Viața, practica dezvoltării sociale pun în evidență lipsa de fundament științific și caracterul profund eronat al concepției economice care a dus la reșecute la rolul și funcțiile statului în conducerea activității economico-sociale”. În acest sens, secretarul general al partidului a afirmat că „într-o măsură hotărâtoare de dezvoltare și complexitate societății, este aceea de întărire și perfecționare a rolului statului în organizarea și conducerea întregii activități economice și sociale, funcțiile de conducere și

Prin promovarea principiilor autorităţii şi autogestivităţii economico-financiare, atribuţiile de organizare şi conducere a unităţilor de producţie şi distribuţie sunt încredinţate unităţii de comandă a organelor de conducere colectivă, a adunărilor generale şi a consiliilor oamenilor muncii, astfel încât fiecare unitate să poată beneficiaţi avuţii naţionale deciz, în mod nemijlocit, asupra gospodărilor proprii ce le este încredinţată. Scopul este de a crea condiţii pentru organizarea, de conducere şi planificarea ale statului socialist presupune manifestarea mai fermă a autorităţii statului socialist în răspundere, a disciplinei şi ordinii constituente, a legalităţii — condiţii indispensabile pentru funcţionarea optimă a statului socialist şi societăţii în ansamblu.

CREȘTEREA ROLULUI STATULUI ȘI DEZVOLTAREA DEMOCRAȚIEI SOCIALISTE: PROCESE INTERDEPENDENTE

Ioan Vida : Realizarea în întregime a procesului de perfecționare a societății noastre este condiționată de muncitorești revoluționare nu poate fi oare exclusivă a cadrelor din aparatul de stat. Tocmai de aceea, îndeplinirea cu succes a acestui proces este condiționată de un socialist este concepută ca un proces de îmbinare armonioasă a activității organelor de stat cu aceea a organismelor democratice, în care fiecare activitate trebuie să aibă dreptul să conducă la rezultate publice. Conclucrarea statului cu aceste organisme este menită să asigure îmbogățirea continuă a vieții statului și a societății și gîndirea viitoare a oamenilor muncii, contribuie la orientarea activității statale în lumina voinței și intereselor legitime ale poporului. Participarea masei populare la conducerea activității de stat este urmarea firească a principiului constituțional potrivit căruia puterea se află în mințile poporului, în mâinile factorilor politici, sub conducerea Partidului Comunist Român, ridică la rangul de lege interesele oamenilor muncii.

Nicolae Pău : Statul nostru socialist nu este un organism enclavizat, politic, constituțional, parte organizată a unui vast sistem de organisme democratice care au răspunderea de a unui elanului și în gîndurile noastre, a asigurării dezvoltării oamenilor construcției socialiste și participarea efectivă a oamenilor muncii la conducerea activității de stat.

Ștefan : Într-o societate socialistă, activitatea de stat este o activitate de masă, în care fiecare om este responsabil în fața societății și în fața statului. Activitatea de stat este o activitate de masă, în care fiecare om este responsabil în fața societății și în fața statului. Activitatea de stat este o activitate de masă, în care fiecare om este responsabil în fața societății și în fața statului.

Cerinta subințită în Raport ca procesul de împlinire între organisme politice, organizațiile de masă și cele ale statului, este că, în vederea întăririi statului democrației muncitorești, revoluționare — conștientă a masei — trebuie să urmeze procesul istoric de edificare a noii societăți. Este grăitor în această privință că în concepția secretarului general al Partidului comunist, etapele actuale pot fi îndeplinite numai prin participarea activă a masei sub formă de grupuri particulare, care să conducă la realizarea afirmarea puternică în viață a unui nou tip de democrațism, a unei noi concepții de viață, care să aibă temeiurile durabile, fizicele, cele mai eficiente de perfecționare a activității statale și sociale. Este clar că actuala etapă de programul adoptat de Congresul al XIII-lea.

Dezbatere organizată de
Paul DOBRESCU

Avind un subiect nelipsit de elemente originale, în raport cu peliculele anterioare ale Malvinei Ursianu, „O lumină la etajul zece” este, totuși, un film preferabil sub multul altor produse de creația sa anterioară. Faptul este evident dacă ne gândim la revenirea unor motive, metafore sau preloase procedee cinematografice, dar care nu pot decât să ne referim la deschiderea problematică atât de generoasă a creației Malvinei Ursianu. Filmele sale, mai ales cele de actualitate, sunt înaltă, din punct de vedere poetic și, nu o dată polemic, în raport cu viziuni perimate sau convenționale, perspectiva pe care

1870

Pe de altă parte, felul în care Malvina Urșiuan dez-voltă aspecte etice permite o fină corelare a existen-țelor morale, nu numai cu cea socială și politică, ci și cu o interesantă perspectivă existențială (mai rară în arta românească). Ros-turile omului în societate sînt constant asociate în filmele la care ne referim unei reflecții asupra menirii lui pe Pămînt, asupra rolului jucat de fiecare in-divid în stațeta generațiilor, în infirmitățile și în ideal pe care l-au îmbră-țășit și înaintașii săi. Sana-sa omului de a se realiza integral ca personalitate completă, armonioasă — ceea ce se asomă la o temă conștientă a autorilor.

[illegible]

„O lumină la etajul zece“ este în fond povestea, de un sobru dramatism, a unei iubiri: iubirea pentru viață, spre oameni. Reintrată în această comunitate a oamenilor adevărați, de înaltă omenie, exigență, întransigentă, simți ei că

[illegible]

„a — filmată a început sa sugereze deruta Mariei, aflată brusc în mijlocul unor necunoscuți cu dispoziție festivă).

Plăcerea cu care se urmărește filmul provine, cred, și din paleda variată a caracterelor, a personajelor.

„O lumină la etajul zece“ este un film frumos, un film tulburător, un film al unor mari adevăruri ale oamenilor ce se desăvîrșesc în climatul noului timp al patriei.

Natalia STANCU

Natalia STANCU

Panorama valorilor umaniste*)

Pasunea pentru valorile Renasterii rămâne constantă definitorie pentru tot ceea ce a scris — si nu puțin — profesorul Alexandru Balaceanu. Pentru punct-am ieri privi opera, pe oriunde am deschide ecetii, ideile fundamentale acestui maestru al omului-spiritual asezat necuștat la temelia culturii europene moderne mutesc peretelui ca si viata. Situatia in care acest mare interes universal are o explicatie de ordin general: istoricul literar este un omnibus virtual, nu pe care care orzul (ori cultivarea lui) ramine obiect in sine; dar si una subiectivă, rezultată dintr-o conștientă a spiritului, o condiția ori îndelungată si o profundată convietuire cu insusi leaxănu Renasterii, cultura italiana. Din sim-bolice benefice a celorlalte realități oricand a izvori o operă al cărei suport este si moral se află in valoare de mare si de înaltate si menținute continuu ca reper inconfundabile pe orizontul cunoașterii, devenite crez si nor-mă.

Recentul său volum „**Sinteză umanistă**” apărut la editura „Eminescu”, este o nouă afirmare a vocăleii de care aminteam mai sus. După cum îl arată amănunțit diferite ca întindere, dovădă cu prisosință aceasta. O primă parte se acouă de o primă parte deosebită, primă mărime ale literaturii italiene, cealaltă mai restrânsă, cuprinde însemnările, profilul sau simple amănunțuri descriptivă, rămânând să citeva din personalitățile sale. Alături, pe celor două părți, pare întimplător, dacă nu mai puțin considerabilă, o parte subterană, genetică am sunne, dintre cele două culturi, puse cu discreție dar constant în evidență, multe din aceste pășini. Fără a-și propune studiul comparativ (a făcut-o și alte ocazii) suscitată dorința de a afla ce se poate planșă asupra unor realități și fenomene spirituale rezultate din materia umanistă de esență europeană a celor două culturi. Mai

nul dintre cele mai extraordinare exemple de care le-a produs umanitatea în istoria sa milenară". „Divina Comedie” apare ca o performanță artistică și o creație, un edificiu, speculăm al științei umane și divine, piatră milenară a istoriei umanității. Petrarca își află motivația în căutarea adevărului și a fi „navigat de mările necunoscute ale spiritului interior al omului”. Primul mare poet al tîlburii din secolul al XIV-lea, a presăvîțuit melodice, creator de școală, Boccaccio în „Decamerone” este văzut ca „o uriasă oclină a faunei și florei psihice umane, aflați pe prazul trecerii spre timpurile moder-

mentismului italian. Nuanțele sînt puse în lumină, cu mare grijă, așa cum se întîmplă la Leopardi, romantic prin natură, însă aflat într-o „bătălie” cu romantismul și baletul de la secolul XIX, sîcșismului. Dealtfel eseul „Poezia pesimismului lucid” al Giacomo Leopardi” ne apare ca o dintre cele mai bune creații care întrepîrșcă noi, asigură orientarea marului poet. Merite similare are și studiul despre Manzoni, mai cu seamă după 1945, care prezintă adevărata „epicizilă a romanului în limbajul, această primă parte din „Sinteză” rămîne o personală panoramă a unor momente și personaje literare reprezentative ale culturii italiene.

CRONICA LITERARĂ

te; seara strădă deschis spre sinceritatea absolută în fata vietei și a sentimentelor umane". Arlosto și Machiaveli sunt rezistențe în fața conștiinței italiene în epoca Renasterii", ale căror personaje sînt din epuii și din Quirino. În foarte interesant itinerar de psihologie socială și politică face autorul în jurul celui ce a fost Machiaveli, care nu puțin a influențat dintr-o parte toate personajele descrise în opera sa., se vorbește chiar de un „la machiavellic” ca prototip al tuturor spiritelor realist, însuși care poate „să-și creeze și propriul destin”, personal ludic, „ar putea să-și inventeze totul”. Trezirea de la comedia bufă la spectacolul cu tălăsurii demne de „Satiricon” lui Petronius. Este o parte adevărată a „Principiului Principiului”. Renastera italiană și-a oferit și o ideologie, o doctrină po-
litică, o doctrină morală, o doctrină a valorii care nu trebuie căutată neapărat în literatură. Chiar dacă se află aici, ea nu a putut să se constituie.

Trezirea de la clasicism la romantism se face, paradoxal, în literatura italiană, în opera lui Tasso scrisă revelatoare în acest cadru. Însă Ugo Foscolo, Leopardi și Manzoni ră-

tele valorilor umane. În aceste categorii se înscrie, de exemplu, Mario, în epica bruciană, cu unele interesante trimiteri la opinii ale unor autori străini despre opera acestuia. În a doua categorie se înscrie, de exemplu, o serie de circumstanțe rămîne însemnate despre Nicolae Titulescu, care și-a pece dedicată în fața lui. În a treia categoria, apropierea de unii scriitori italieni (Unzertati) sînt numai sugerate, fără a se intra în discuția „comatului” mai profund. Cu pretenție impresii personale, cu frumoase fragmente memorialistice (Arlechin, Zăhăria Stancu, Marghezi, aduce o serie de măști lădite despre feul de a fi al autorului și a fi al lui). În aceste categorii se înscriu și amintirile despre Zăhăria Stancu, dar mai ales cele despre Marin Preda, care figurează în jurul, care îmbogățesc măturările despre personalitățile celor doi scriitori. În esență, volumul o dată reafirmă încă o dată atracția statornică a istoricului literar pentru cercetarea științifică a personalității ale culturii care nu afirmă deplin vocația umanistă a artei autentice și au făcut din aceasta înfrăși ratunaie ea de a fi.

EMIL VASILESCU

Emil VASILESCU

Dezbateri organizată de
Paul DOBRESU

